

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 83.602 van 24 november 1999

A. 79.964/VI-14.713

In zake : **BRIOLI** Gottardo,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Eric LEMMENS, advocaat,
rue du Parc 79
4020 Luik,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoor-
digd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 25 augustus 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij Gottardo BRIOLI de nietigverklaring vordert van "het ministerieel besluit van 7 juli 1998 houdende weigering van de vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen, een besluit dat op 23 juli 1998 ter kennis is gebracht van verzoeker";

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 19 mei 1999, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 17 november 1999;

Gehoord het verslag van de heer HANSE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. MARON, loco Mr. LEMMENS, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van mevrouw VERELST, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Op 24 september 1997 vraagt Gottardo BRIOLI een vergunning aan om naast zijn hoofdbetrekking het beroep van privé-detective uit te oefenen.

2. Op 9 april 1998 verstrekt het directoraat-generaal Strafwetgeving en Rechten van de Mens van het Ministerie van Justitie namens de Minister een gunstig

advies dat steunt op een advies van 9 december 1997 van het bestuur van de Staatsveiligheid, een advies van 7 april 1998 van de procureur-generaal te Luik, een advies van 18 december 1997 van de Procureur des Konings te Luik, een proces-verbaal van onderzoek van 12 december 1997 van de politie van Flémalle, een uittreksel uit het strafregister en een inlichtingenbulletin over verzoeker.

3. Op 4 mei 1998 vraagt het directoraat-generaal Algemene Rijkspolitie aan het Ministerie van Justitie een afschrift van de strafdossiers die de politie van Flémalle heeft geïnventariseerd, nadat het bij het inkijken van de overgezonden stukken en inzonderheid van het proces-verbaal van 12 december 1997 van de politie van Flémalle had vastgesteld dat van 1987 tot 1992 een reeks processen-verbaal over verzoeker waren opgemaakt, waarvan sommige in het kader van rehabilitatieonderzoeken, en dat betrokkene bij politie en rijkswacht bekend staat wegens strafbare feiten met wapens en munitie, verkrachting van minderjarige kinderen en heling van gestolen voorwerpen.

Dezelfde dag vraagt het de burgemeester van Flémalle om een uitvoeriger verslag over verzoeker.

Dezelfde dag vraagt het de rijkswachtbrigade van Flémalle om een uitvoerig verslag over verzoeker en over de verkrachting van minderjarige kinderen en de heling van gestolen voorwerpen waarbij hij betrokken was.

4. Op 13 mei 1998 bezorgt de burgemeester van Flémalle een nieuw verslag aan de Minister van Binnenlandse Zaken.

5. Op 4 juni 1998 bezorgt het directoraat-generaal Algemene Rijkspolitie dat nieuwe verslag van de burgemeester van Flémalle "voor eventuele gevolgtrekking" aan de Minister van Justitie met het verzoek "te willen

nagaan of het advies d.d. 9 april van de Minister van Justitie naar aanleiding van de gegevens in dat verslag moet worden herzien".

6. Nog op 4 juni 1998 bezorgt het directoraat-generaal Strafwetgeving en Rechten van de Mens van het Ministerie van Justitie aan de algemene rijkspolitie een afschrift van de processen-verbaal die verzoeker betreffen. Het directoraat-generaal verklaart namens de Minister deze keer een ongunstig advies uit te brengen waarbij dat van 9 april 1998 vernietigd wordt.

7. Op 7 juli 1998 vaardigt de Minister van Binnenlandse Zaken een besluit uit waarin staat dat hij weigert verzoeker een vergunning te geven om het beroep van privé-detective uit te oefenen. Dat besluit is met de volgende redenen omkleed :

" Overwegende dat de heer Gottardo BRIOLI op 24 september 1997 een vergunning heeft aangevraagd om naast zijn hoofdbetrekking het beroep van privé-detective uit te oefenen;

Overwegende dat de Minister van Justitie, nadat hij op 9 april 1998 een gunstig advies had verstrekt, dat advies op 4 juni 1998 heeft herzien en vernietigd en door een ongunstig advies heeft vervangen;

Dat dit ongunstige advies gemotiveerd wordt door de omstandigheid dat strafdossiers over verzoeker zijn opgemaakt wegens verkrachting van minderjarige kinderen, alsook wegens het dragen van een verboden wapen; dat hij ook veroordeeld is wegens heling van gestolen voorwerpen;

Dat bovendien blijkt dat betrokkene het beroep van privé-detective is beginnen uit te oefenen zonder dat de minister hem daartoe toestemming had gegeven;

Dat de Minister van Justitie onderstreept dat die gegevens ernstige twijfel doen rijzen omtrent de moraliteit en de geloofwaardigheid van betrokkene.

Overwegende dat het dossier over die aanvraag alle vereiste stukken bevat;

Overwegende dat de heer Gottardo BRIOLI voldoet aan de opleidingsvoorwaarden die in artikel 3, § 1, 4°, van de genoemde wet worden gesteld;

Overwegende dat de aanvrager krachtens artikel 3, § 1, 1°, niet veroordeeld mag zijn, zelfs niet met uitstel, tot een correctionele straf wegens heling;

Dat de heer Gottardo BRIOLI op 5 december 1984 wegens heling veroordeeld is tot een gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel gedurende drie jaar;

Dat, hoewel verzoeker gerehabiliteerd is, alleen de gevolgen van de veroordeling uitgewist zijn, terwijl de feiten die eraan ten grondslag lagen, nog altijd bewezen zijn;

Dat de omstandigheden waarin betrokkene in het bezit van een verboden wapen is aangetroffen, voorts voldoende grond opleveren om aan de morele en beroepsmatige betrouwbaarheid van betrokkene te twijfelen; dat de rijkswacht van Luik hem tijdens de uitvoering van een stageopdracht in het kader van zijn opleiding immers betrapt heeft op het bezitten van een elektrische wapenstok;

Dat al die feiten een ernstige schending van de beroepsethiek vormen en de geloofwaardigheid van betrokkene bijgevolg ondermijnen;

Dat de wetgever het beroep van privé-detective heeft gereguleerd om die beroepssector gezond te maken en alleen toegankelijk te maken voor personen die men kan vertrouwen;"

Dat is de bestreden handeling, waarvan verzoeker bij brief van 23 juli 1998 een eensluidend verklaard afschrift heeft gekregen;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift een enig middel ontleent "aan overschrijding, schending en afwending van macht door de Minister van Binnenlandse Zaken"; dat hij hem in een eerste onderdeel verwijt dat hij zijn bevoegdheid heeft overschreden door de Minister van Justitie te proberen te beïnvloeden en zich met diens werk te moeien; dat hij in een tweede onderdeel aanvoert dat de feiten waarvoor hij gerehabiliteerd is, in geen geval nog mochten worden gebruikt om de vergunning om het beroep van privé-

detective uit te oefenen, te weigeren en dat de gevolgen van de rehabilitatie daardoor volledig zouden worden tenietgedaan en dat de beoordelingsbevoegdheid die bij de wet aan de Minister van Binnenlandse Zaken wordt verleend, daardoor zou worden misbruikt; dat hij in een derde onderdeel uitdrukkelijk ontkent ook maar enige activiteit als privé-detective te hebben uitgeoefend voordat hij zijn vergunning had gekregen, behalve dan de taken die hem bij stageovereenkomst waren opgelegd, en aanvoert dat de politiediensten of de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken hem nooit over de uitoefening van enige activiteit zonder vergunning hebben aangesproken; dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord schrijft dat "het enige middel van verzoeker in feite ontleend wordt aan dwaling omtrent de motivering van de handeling, aan ontstentenis van wettelijk aanvaardbare motieven die eraan ten grondslag zouden liggen en in bijkomende orde aan kennelijke dwaling omtrent de beoordeling van de verwerende partij over de feiten die de Minister van Justitie aan haar heeft voorgelegd"; dat hij erop wijst dat de aangevoerde feiten inzake verkrachting zich al lang geleden hebben voorgedaan, dat hij met succes therapie gevolgd heeft, dat zijn gezinsleven niet ernstig verstoord is en dat hij zich onberispelijk gedragen heeft sinds "die fout die hij erg lang geleden heeft begaan"; dat hij tracht aan te tonen dat het geseponeerde dossier over verboden wapenbezit weinig te betekenen had, waarbij hij uitlegt dat de genoemde elektrische wapenstok in een koffertje op de achterbank van zijn wagen lag en dat hij die alleen had gekocht "om politie of rijkswacht te tonen hoe die wordt gebruikt"; dat hij het onredelijk vindt hem nu nog heling van een gestolen voorwerp ten laste te leggen, terwijl hij voor die veroordeling gerehabiliteerd is; dat hij tot slot aanvoert dat het hem ten laste gelegde feit van 17 januari 1998, namelijk de uitoefening van het beroep van privé-detective zonder vergunning, niet als zodanig kan

worden beschouwd, aangezien dat een eenmalig en niet-bezoldigd feit was;

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het enige in het verzoekschrift aangevoerde middel betreft, dat de omstandigheid dat de Minister van Justitie om aanvullende uitleg is gevraagd of attent is gemaakt op beoordelingsgegevens die tevoren niet duidelijk tot uiting waren gekomen, niet als machtsoverschrijding of machtsmisbruik kan worden beschouwd, te meer daar het advies van de Minister van Justitie geenszins bindend is voor de beoordeling van de Minister van Binnenlandse Zaken; dat dit onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat een rehabilitatiebesluit weliswaar de gevolgen van een veroordeling voor de toekomst teniet-doet, maar de feiten zelf of het strafbare karakter ervan niet uitwist; dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van verzoeker, rekening mocht houden met die feiten, zonder daarom haar bevoegdheid te overschrijden; dat dit onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende, wat het derde onderdeel van het middel betreft, dat bij het lezen van het proces-verbaal nr. LL.35.83.1062/1998 van de politie van Engis blijkt dat verzoeker op 16 januari 1998 als privé-detective is opgetreden op verzoek van Pierre VANMOLKOT die op 26 januari 1998 uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij "Lucien BRIOLI uit Flémalle als privé-detective heeft aangeworven" en gevraagd heeft foto's van zijn dochter te nemen, welke foto's bij het dossier moesten worden gevoegd dat hem in een rechtszaak van dienst kon zijn; dat bij dat proces-verbaal een verslag is gevoegd dat verzoeker overeenkomstig artikel 9 van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective heeft opgemaakt; dat bij het lezen van dat verslag

bovendien blijkt dat verzoeker op 27 januari 1998 bij commissaris VANESSE is geweest om zich voor die feiten te verantwoorden; dat de verwerende partij, zonder een kennelijke beoordelingsfout te begaan, uit die gegevens heeft kunnen afleiden dat verzoeker "het beroep van privé-detective was beginnen uit te oefenen zonder dat de minister hem daartoe toestemming had gegeven", terwijl het excuus van de opleidingsstage niet opging, aangezien die stage had plaatsgevonden van 15 februari tot 15 juni 1997; dat dit onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat in de "toelichting" die in de memorie van wederantwoord wordt gegeven bij het enige middel dat in het verzoekschrift wordt aangevoerd, in feite twee nieuwe middelen worden aangevoerd; dat die middelen niet ontvankelijk zijn, aangezien ze in het verzoekschrift hadden kunnen en dus hadden moeten worden uiteengezet,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op vierentwintig november 1900 negenennegentig door :

de HH.	CLOSSET,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.